

[Erik Eriksen.]

tro på nytten af det; ellers hjælper det efter min overbevisning ikke. Her tror jeg at turde sige, at den høje regering har talt og manøvreret med skatteplaner og fremtidsudgifter på en sådan måde, at befolkningen har reageret derimod.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister sagde, at ved at dæmpe, hvad han kaldte „mindre påkrævet bygge- og anlægsvirksomhed“, skulle det være muligt at begrænse indgrebene overfor boligbyggeriet til en afvikling af ophobningen af igangværende byggeri, og så skulle iøvrigt, sagde ministeren, byggerytmen fremover kunne fastholdes. Altså: det igangværende byggeri på 29 000 lejligheder imod 24 000 sidste år måtte siges at være lige lovlig stort, vel navnlig i betragtning af vejret, men ellers var alt egentlig såre vel på dette område. Jeg tør roligt sige, at det vil den høje regering have meget svært ved at få os ovre på den anden side i salen til at tro på.

Når den højtærede finansminister taler om skattelettelsen fra sidste år — de 50 mill. kr. — og retter bebrejdelser mod os for den, er dette vel forståeligt, men det er også nødvendigt at gøre opmærksom på, at denne skattelettelse er for intet at regne mod den pengeudpumpning, der finder sted over boligbyggeriet. Virkningen af det pres, der herigennem er lagt og fortsat, forstår jeg, skal lægges på beskæftigelsen, vil række ud i vide kredse.

Jeg har set, at man har kaldt forholdene omkring bygge Lovgivningen for Ebberød bank. Jeg skal ikke gentage denne kritik, som iøvrigt er så velkendt, men kun sige, at det har egentlig forbavset mig, at regeringen ikke i sit oplæg kom og sagde: vi erkender, at dette kan ikke fortsætte, det er ikke muligt i denne situation, at staten fortsat låner penge ud til 2-3 pct.s rente og selv betaler det dobbelte. Dette har ikke været tilfældet.

Forslagene om at forhøje aktieselskabsbeskatningen og beskatningen af indkomster over 20 000 kr. og om beskæring af retten til at fradrage vedligeholdelsesudgifter finder jeg simpelthen urimelige, og jeg må tilføje, at i en tid, hvor det kniber for dansk eksportproduktion, bl. a. på grund af stigende lønninger, stigende omkostninger

og øget konkurrence, er det ikke umiddelbart indlysende, at det overfor disse erhverv kan hjælpe at forhøje skatter og forringe afskrivningsregler.

Så kan man naturligvis svare: ja, men til gengæld gives der nye og bedre regler for eksportkreditterne, således at man kan trøste sig ved, at hvad der tages med den ene hånd, gives med den anden. Jeg indrømmer, at dette er noget typisk. Forøvrigt er det vel noget i retning af en ny pengeudpumpning, der her åbnes vej for.

Forslaget om en opsparingspræmiering er vel nok det mest konstruktive af alle forslagene, men også her gælder det, tror jeg, at befolkningen desværre vil møde forslaget med skepsis, fordi man ikke vil tro på det, navnlig når regeringen og finansministeren iøvrigt fastholder en skatte-reform, der sandelig ikke kan siges at give bedre kår for opsparing. Jeg må altså udfra en helhedsbetragtning for mit vedkommende sige nej til det kompleks af forslag, den høje regering her er kommet med.

Også jeg betragter stillingen som alvorlig, men denne række af forslag og motiveringen derfor vil næppe skabe den følelse af tillid og sikkerhed i befolkningen, som er den nødvendige forudsætning for at nå målet. Det er muligt, at den høje regering selv har en anden opfattelse; det er en sag for sig. Det går som en rød tråd gennem minister-talerne i sommerens løb, som det også gør det nu, at regeringen ikke er tilbøjelig til at ville erkende, at der er en krise i vort pengevæsen.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på en leder i „Berlingske Tidende“ for i går, den hedder: „Bliver ofrene bragt forgæves?“. Denne leder dækker i en nøddeskal en meget væsentlig del af situationen i dag. I den peges der på, at regeringen med flid søger efter årsagerne til krisen i konjunkturer, i høst, i svinetælling, i handelsbalance o. s. v., og regeringen mener, at her ligger vel til syvende og sidst den største skyld. Så tilføjes der i denne leder — hvis jeg må have lov at citere —:

„At staten har bragt vort pengesystem i fare ved at bruge penge, den ikke har, bliver skubbet til side som noget uvæsentligt, skønt det i virkeligheden er dette, der er hovedpunktet.“

Lad dette nu være sagt stærkt, men det er